

[Arbejdsministeren.]

pengenes maksimum, at maksimumssatsen fremtidig hver 1. april sættes til 90 pct. af den gennemsnitlige løn pr. time for alle arbejdere inden for håndværk og industri i hele landet i henhold til den officielle lønstatistik's oplysninger for det foregående års april kvartal. Den nugældende grænse for det enkelte medlems dagpenge, d. v. s. 80 pct. af medlemmets hidtidige arbejdsfortjeneste pr. dag, bevares.

Virkningen af det nævnte forslag til ændring af det absolutte maksimumsbeløb kan illustreres med, at hvis forslaget havde været gældende pr. 1. april 1969, ville maksimumsbeløbet have andraget 78 kr. i stedet for 67 kr. 50 øre.

Jeg vil gerne understrege, at lovforslaget på det her nævnte felt falder sammen med, hvad der i udvalget af 1964 efter indgående overvejelser blev opnået enighed om. Der har både fra arbejdsgivernes og fra arbejdernes repræsentanters side været betænkeligheder ved forslaget, og når de alligevel har tilsluttet sig det, hænger det sammen med den vægt, man har tillagt de ændringer, udvalgets samlede forslag taget under ét indebærer.

Regeringen har den opfattelse, at forslaget repræsenterer en passende og tidsvarende afvejning af de to hovedhensyn, der må lægges til grund ved overvejelser om disse spørgsmål.

På den ene side er det rimeligt, at der gives den enkelte ledige en dagpengeydelse, der inden for en vis grænse, der er højere end efter gældende lov, står i relation til den tabte arbejdsfortjeneste.

På den anden side må der være sikkerhed for, at den ledige ikke er uden økonomisk tilskyndelse til selv at søge og, eventuelt med arbejdsformidlingens bistand, opnå arbejde igen.

Som noget nyt er der i lovforslaget i overensstemmelse med en indstilling fra udvalget vedrørende udenlandske arbejders forhold i Danmark optaget en bestemmelse om, at disse under visse betingelser kan få dækket hjemrejseudgifter af arbejdsløhedskassen. Jeg henviser til lovforslagets § 52 og til punkt M i de almindelige bemærkninger til lovforslagets afsnit III.

Vedrørende klageadgang foreslås det, at der oprettes et særligt ankenævn, der som

øverste administrative instans skal træffe afgørelse i tilfælde, hvor en af arbejdsdirektøren truffen afgørelse vedrørende arbejdsløshedsforsikrings spørgsmål ønskes prøvet. Ankenævnet skal efter lovforslaget tillige kunne behandle sager angående klage over arbejdsdirektørens afgørelser om udbetaling af de såkaldte mobilitetsfremmende ydelser.

Angående ankenævnets sammensætning henvises til bemærkningerne til lovforslaget, hvoraf tillige fremgår, at lovforslaget ikke på dette punkt følger udvalget af 1964.

Det foreslås endvidere som tidligere omtalt, at det nuværende arbejdsnævn ophæves, og at landsarbejdsnævnet overtager funktionerne som rådgivende for arbejdsdirektøren også i spørgsmål vedrørende arbejdsløshedsforsikring ved siden af spørgsmål i relation til arbejdsformidlingen.

Lovforslaget adskiller sig også her fra det af udvalget af 1964 foreslåede, idet udvalget ikke foreslår det nuværende arbejdsnævns afdeling angående arbejdsløshedsforsikring ophævet. I dette spørgsmål følger lovforslaget således den af arbejdsministeriets kontaktgruppe afgivne indstilling, som jeg tidligere har omtalt, og som medfører den enkleste og efter min mening mest rationelle opbygning af de til formidling og arbejdsløshedsforsikring knyttede administrative og rådgivningsmæssige organer.

LOs forretningsudvalg har i januar d. å. underrettet mig om, at man foretrækker en udvej, hvorved arbejdsnævnets afdeling vedrørende arbejdsløshedsforsikring oprettholdes.

Jeg skal dernæst omtale et par problemer inden for arbejdsløshedsforsikringen, som ikke er løst ved lovforslaget.

Som det fremgår af forslagets § 61 og bemærkningerne dertil, er reglerne for udbetaling af dagpenge under en faglig konflikt overført fra den gældende lovs § 17, stk. 1, nr. 1, til forslaget, alene med rent redaktionelle ændringer. Arbejdsministeriet har imidlertid fra ILO modtaget underretning om, at den ekspertkomité, som på grundlag af periodiske rapporter undersøger, hvorvidt de enkelte landes lovgivning stemmer med de konventioner, vedkommende lande har ratificeret, har fundet, at bestemmelsen i den gældende lovs § 17, stk. 1,